

Rapport

Rapport over een klacht over de hoofdofficier van justitie te Den Haag.

Datum: 3 juni 2014

Rapportnummer: 2014/044

Klacht

Meneer Jansen¹ klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie onvoldoende duidelijkheid heeft verstrekt over de overwegingen die ten grondslag lagen aan de beslissing tot vernietiging van in beslag genomen geluidsboxen.

Bevindingen

Op vrijdag 21 december 2012 gingen politieagenten, naar aanleiding van een melding over geluidsoverlast, met een machtiging van een hulpofficier van justitie, de woning van meneer Jansen in. Omdat de geluidsoverlast in de woning van meneer Jansen werd veroorzaakt door een medebewoner, meneer Pieterse, werd meneer Pieterse als verdachte aangemerkt. Tijdens dit politieoptreden werden twee geluidsboxen van meneer Jansen in beslag genomen. Later besloot de officier van justitie dat de geluidboxen van meneer Jansen konden worden vernietigd. Meneer Jansen was het hier niet mee eens en stelde vervolgens het Openbaar Ministerie aansprakelijk voor de door hem geleden schade.

De hoofdofficier van justitie van het parket Den Haag wees het verzoek om schadevergoeding af. Hij stelde zich op het standpunt dat de politie conform de regels rechtmatig had gehandeld bij de inbeslagneming van de geluidsboxen. Daarnaast was de hoofdofficier van justitie van oordeel dat de officier van justitie een juiste beslissing had genomen aangezien de politie herhaalde malen overlastmeldingen met betrekking tot de woning van meneer Jansen had ontvangen. Ten overvloede merkte de officier van justitie op dat de geluidsboxen een geringe marktwaarde zouden hebben.

Omdat meneer Jansen van mening was dat de motivering van de beslissing om zijn verzoek om schadevergoeding af te wijzen onvoldoende duidelijkheid bood, diende hij daarover een klacht in bij de Nationale ombudsman.

Visie van de heer Jansen

Volgens de heer Jansen kon zijn medebewoner Pieterse nooit afstand hebben gedaan van zijn geluidsboxen omdat die niet van Pieterse waren en had Pieterse los daarvan ook helemaal geen afstand gedaan van het bezit van de geluidsboxen. Verder had Pieterse nooit toestemming gegeven voor het vernietigen van de geluidsboxen. Ten slotte hadden de overlastmeldingen uit het verleden volgens Jansen betrekking op een andere huisgenoot die ruim twintig jaar geleden bij hem had ingewoond. Deze voormalige huisgenoot veroorzaakte destijds samen met diens vrienden overlast. De burens hadden in die periode bij de politie melding gemaakt van overlast. Volgens meneer Jansen werd in

die tijd geluidsapparatuur nooit, zonder tussenkomst van een rechter, vernietigd maar hield het Openbaar Ministerie de in beslag genomen apparatuur altijd onder zich in afwachting van het oordeel van de rechter.

Visie minister van Veiligheid en Justitie

De minister van Veiligheid en Justitie liet in reactie op de klacht van de heer Jansen het volgende weten. De officier van justitie had telefonisch aan de politie toestemming gegeven om de geluidsboxen te vernietigen. De reden voor deze beslissing was gelegen in het feit dat de kosten van bewaring van de geluidsboxen niet in redelijke verhouding stonden tot de waarde ervan en de geluidsboxen vervangbaar waren waarbij de tegenwaarde op eenvoudige wijze zou kunnen worden bepaald, zoals bepaald in artikel 117, tweede lid onder b en c van het Wetboek van Strafvordering (zie: Achtergrond onder 1). Nu aan verzoeker hierover geen duidelijkheid was verschaft, is de minister van oordeel dat de klacht gegrond is. Ten slotte deelde de minister mee dat de rechtbank op 10 september 2013 had besloten dat de in beslag genomen geluidsboxen aan meneer Jansen moesten worden teruggegeven. De officier van justitie zag in deze beslissing van de rechtbank aanleiding om zijn eerder ingenomen standpunt ten aanzien van de schadevergoeding te herzien. Aan meneer Jansen is een aanbod gedaan tot schadevergoeding op basis van de getaxeerde waarde van de geluidsboxen. Volgens de minister heeft meneer Jansen dit aanbod geaccepteerd.

Beoordeling

Het vereiste van goede motivering houdt in dat de overheid haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uitlegt. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

De hoofdofficier van justitie had in zijn afwijzende beslissing op het verzoek om schadevergoeding aangegeven dat de politie bij de inbeslagneming van de geluidsboxen rechtmatig had gehandeld. Daarnaast was de hoofdofficier van justitie van oordeel dat de officier van justitie een juiste beslissing had genomen aangezien de politie herhaalde malen overlastmeldingen met betrekking tot de woning van meneer Jansen had ontvangen. De hoofdofficier van justitie had echter niet de eigenlijke reden van de officier van justitie om de geluidsboxen te vernietigen, genoemd. De officier was namelijk van mening dat de kosten van bewaring van de geluidsboxen niet in redelijke verhouding stonden tot de waarde ervan en dat de geluidsboxen vervangbaar waren waarbij de tegenwaarde op eenvoudige wijze zou kunnen worden bepaald (artikel 117, tweede lid

onder b en c WvSv). Omdat door het achterwege laten van deze oorspronkelijke overweging, onvoldoende duidelijkheid was verschaft aan de heer Jansen, heeft de hoofdofficier van Justitie gehandeld in strijd met het vereiste van goede motivering.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de hoofdofficier van justitie te Den Haag, is gegrond wegens schending van het vereiste van goede motivering.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat de officier van justitie, naar aanleiding van de beschikking van de rechtbank, heeft besloten om zijn eerdere standpunt ten aanzien van de schadevergoeding te herzien en de door verzoeker geleden schade heeft vergoed.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,

waarnemend ombudsman

Achtergrond

Wetboek van strafvordering (WvSv)

Artikel 117

"1. De inbeslaggenomen voorwerpen worden niet vervreemd, vernietigd, prijsgegeven of tot een ander doel dan het onderzoek bestemd, tenzij na verkregen machtiging.

2. De in het eerste lid bedoelde machtiging kan door het openbaar ministerie worden verleend ten aanzien van voorwerpen

a. die niet geschikt zijn voor opslag;

b. waarvan de kosten van de bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde;

c. die vervangbaar zijn en waarvan de tegenwaarde op eenvoudige wijze kan worden bepaald.

Ten aanzien van inbeslaggenomen voorwerpen die van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang, wordt slechts machtiging tot vernietiging verleend."

1 De namen die in dit rapport worden gebruikt, zijn gefingeerd.